

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobkyně: **T. N. M. S.**, státní příslušnost Vietnam, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2018, č. j. MV-119415-6/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 9. 2019, č. j. 50 A 88/2018 – 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám advokáta Mgr. Petra Václavka, se sídlem Opletalova 25, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Dne 2. 10. 2018 zamítlo Ministerstvo vnitra (správní orgán prvního stupně) žádost žalobkyně o udělení povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení s občanem Evropské unie dle § 87e odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců

na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť dospělo k závěru, že žalobkyně uzavřela sňatek s panem P. S. účelově. Žalovaná odvolání žalobkyně zamítla.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojila žalobkyně u Krajského soudu v Českých Budějovicích. Krajský soud žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji.

[3] Krajský soud konstatoval, že správní orgány ve správním řízení shromáždily dostatečné důkazy pro závěr, že manželství bylo uzavřeno účelově s cílem obejít zákon o pobytu cizinců. Pro tento závěr byly podstatné skutečnosti zjištěné z výpovědi žalobkyně a jejího manžela, jakož i skutečnosti zjištěné při pobytové kontrole. Za prvé zde existují nesrovnalosti ohledně tvrzení obou manželů a ty se týkají takových základních otázek, u nichž lze předpokládat, že by ve vážně míněném manželství byly tyto skutečnosti nesporné a nepochybné. Za druhé společný rodinný život manželů v podstatě nefunguje; nemají děti, netráví spolu volný čas, v bytě se reálně míjejí (nebylo ani prokázáno, že žalobkyně skutečně s manželem bydlí, v bytě nemá osobní věci, většinu věcí má ve vedlejší bytě své matky, kde tráví i většinu času). Za třetí pak manželé nesdílejí společný jazyk, neboť ani jeden z manželů neovládá mateřský jazyk toho druhého na takové úrovni, aby spolu byli schopni komunikovat o základních věcech běžného života. Dalšími indiciemi svědčícími o účelovosti manželství byly ukončení zaměstnání žalobkyně v rodné zemi a pořízení podkladů potřebných pro uzavření manželství v době těsně před samotným vycestováním do České republiky, i uzavření zdravotního pojištění do roku 2020 ještě před uzavřením manželství.

[4] K argumentaci žalobkyně směřující k údajnému reálnému fungování manželství krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 58/2013 - 43, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že veřejné právo nahlíží na manželství autonomně podle svých norem a není vázáno vymezením či nevymezením jeho účelu normami práva soukromého.

[5] K novým dokumentům ve spise soud konstatoval, že se nejednalo o podklady, o něž by žalovaná opřela své rozhodnutí. Tím, že správní orgán prvního stupně neumožnil žalobkyni se před vydáním prvoinstančního rozhodnutí s těmito dokumenty seznámit, tudíž nemohlo dojít k zásahu do jejích práv.

[6] K otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně krajský soud uzavřel, že žalovaný se s ní dostatečně vypořádal. Žalobkyně žádné skutečnosti svědčící o svých pevných rodinných či soukromých vazbách na území České republiky neuvedla, přičemž ani ze skutkových zjištění správních orgánů takovéto skutečnosti nevyplývají. Účelově uzavřené manželství pak nemůže představovat důvod pro konstatování nepřiměřenosti dopadů pobytového rozhodnutí do žalobkynina soukromého a rodinného života již z povahy věci.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[7] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

pokračování

[8] Stěžovatelka v prvé řadě namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Soud se dostatečně nevypořádal s námitkou nedostatečného zjišťování skutečností svědčících o přiměřenosti rozhodnutí správního orgánu. Součástí správního spisu je detailní mapa stěžovatelčiných vazeb na území České republiky a zpráva o tom, jak spolu stmelená rodina bydlí a sdílí svůj život. Odůvodnění krajského soudu se zcela míjí s obsahem námítky a de facto ji tak soud vůbec nevypořádal. K tomu stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2019, č. j. 5 Azs 168/2019 – 51 a ze dne 27. 6. 2007, sp. zn. 3 As 4/2007.

[9] Stěžovatelka dále namítá, že jak správní orgány, tak soud se při posuzování účelovosti manželství soustředily na okolnosti provázející uzavření sňatku. Stejně důležité je však také jeho fungování následně po svatbě, přinejmenším do rozhodnutí o odvolání (viz rozsudek ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011 – 102). Z provedených výsledků stěžovatelky a jejího manžela plyne, že spolu sdílí společný život, nakolik jim to pracovní a rodinné závazky dovolují. Realizují svůj manželský sňatek, jsou o sobě navzájem dobře obeznámeni. V nejisté pobytové situaci stěžovatelky jí nelze vytýkat absenci potomka. Správní orgány nemohou vyžadovat téměř idylický sňatek a manželství a bezchybnou informovanost o věcech marginálního významu. Manželství stěžovatelky a jejího manžela je funkční, zdokonalili také komunikaci díky snaze stěžovatelky učit se česky a jsou si blíže.

[10] Stěžovatelka odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 68/2018. Správní orgány i krajský soud dle stěžovatelky rozhodovaly v rozporu s touto již částečně ustálenou judikaturou. Manžel stěžovatelky zcela jednoznačně popsal, že sňatek navrhl on, neboť se mu stěžovatelka líbila, byl dlouho sám a od přátel také znal podrobnosti o ní a jejím charakteru. Sama stěžovatelka o sňatek nijak aktivně neusilovala, jejich společná snaha rozvíjet slibný vztah na území České republiky je však, pokud ne legitimní, pak přinejmenším lidsky pochopitelná.

[11] Dále se dle stěžovatelky soud nedostatečně vypořádal s námitkou spočívající v neseznámení s řadou podkladů pro vydání rozhodnutí. Stěžovatelka trvá na tom, že se jedná o tak závažné procesní pochybení správního orgánu, že samo o sobě způsobuje nezákonnost rozhodnutí.

[12] Krajský soud se vůbec nevypořádal s námitkou, že k uzavření pojištění na dlouhou dobu sice došlo před sňatkem stěžovatelky, ale již po zásnubách, tedy její setrvání na území České republiky již bylo legitimně očekávatelné. Uzavření pojištění na delší dobu může znamenat vysokou finanční úsporu, nemůže tedy stěžovatelce být kladeno k tíži. Zároveň je dle stěžovatelky nepodložený závěr správního orgánu, že nebylo potvrzeno, zda spolu manželé žijí. Posouzení reálného fungování manželství pak dle stěžovatelky nemůže stát na skutečnosti, že spolu manželé nemají děti, či že spolu netráví veškerý volný čas, jak to učinil krajský soud. V tomto směru odkazuje stěžovatelka na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 7 Azs 226/2015 – 38. V tomto rozsudku soud uvedl, že správní orgány (a následně správní soud) nemůžou založit své rozhodnutí na několika nepřímých indiciích, pokud navíc tyto byly přesvědčivě vysvětleny. Toho však správní orgány ani soud nedbaly a vysvětlením stěžovatelky a jejího manžela absolutně nepřikládaly jakýkoli význam, naopak poukazovaly na každou drobnost, kterou bylo možno vyložit jako nestandardní.

[13] S kasační stížností spojila stěžovatelka i návrh na přiznání odkladného účinku. Návrh odůvodnila hrozbou opuštění České republiky. To by znamenalo zásah do jejího soukromého a rodinného života a nemožnost využívat své právo aktivně se účastnit probíhajícího soudního řízení.

[14] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasila s přiznáním odkladného účinku, neboť pro něj nejsou splněny podmínky. Stěžovatelce může vzniknout újma až v případě vyhoštění z území ČR. Co se týče kasačních námitek, ztotožnila se žalovaná s posouzením věci krajským soudem. Rozsudek považuje za přezkoumatelný a řádně odůvodněný.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[16] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatelka v první řadě namítala nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neboť se dle jejího názoru nedostatečným způsobem vypořádal s námitkou nedostatečného zjištění skutečností svědčících o nepřiměřenosti rozhodnutí správního orgánu.

[18] Tato námitka není důvodná. Krajský soud v úvodu svého posouzení s odkazem na judikaturu NSS (rozsudek ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 - 35, a ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 - 30) korigoval závěry žalované, že v projednávaném případě není třeba posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Přes tuto úvahu však žalovaná určité posouzení provedla a krajský soud jej shledal dostatečným. K tomu Nejvyšší správní soud doplňuje, že v případě neudělení povolení k přechodnému pobytu jsou nároky na přezkum přiměřenosti takového rozhodnutí nižší, než u rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění), neboť v druhém případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. rozsudek ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65).

[19] Odkazuje-li stěžovatelka na „detailní mapu svých vazeb na území ČR“ ve správním spise, jsou tím pravděpodobně myšleny protokoly o jejím výslechu, případně výslechu P. S., kteří popsali, které osoby (patřící ke stěžovatelčině příbuzenstvu) s nimi bydlí v domě na adrese S. 27, T. Z těchto výpovědí vyplývá, že stěžovatelka má na území ČR mnoho svých rodinných příslušníků, kteří spolu bydlí a sdílí svůj život. Tuto skutečnost správní orgány nerozporovaly. Nikterak z nich však neplyne, že by si stěžovatelka za krátký čas svého pobytu v ČR (na návštěvu do ČR přijela poprvé za 10 let, co zde její matka pobývá, jak uvedla při svém pohovoru) vytvořila takové vazby, které by bránily jejímu návratu do rodné země, kde před příjezdem na návštěvu stabilně žila. Krajský soud tak správně uzavřel, že správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně a že stěžovatelka neuvedla žádné okolnosti, které by měly svědčit o nepřiměřenosti rozhodnutí žalované. Krajský soud též správně uvedl, že rodinnou vazbu nelze z podstaty věci dovozovat z manželství, o

pokračování

němž bylo prokázáno, že bylo uzavřeno účelově. Rozsudek krajského soudu tak není nepřezkoumatelný ani pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované.

[20] Dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že: „*rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu.*“

[21] Dle § 87e odst. 1 písm. d) téhož zákona: „*ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství ...*“

[22] K dalším námitkám týkajícím se samotného posuzování manželství soud nejprve obecně uvádí následující. Za účelově uzavřené manželství je možné označit pouze takové, které je uzavřeno výlučně za účelem získání pobytového oprávnění (srov. bod 28 odůvodnění směrnice 2004/38/ES). Při prokazování účelovosti manželství je nutné se zaměřit na úmysl obcházet cizinecký zákon k získání pobytového oprávnění a na úmysl vést společný manželský život (viz rozsudek ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015 - 40, bod [56] a odborná literatura tam citovaná). Při posuzování manželství je třeba mít vždy na zřeteli, že neexistuje jeden společensky akceptovaný model manželství s jasně definovaným obsahem. Lidé jsou různí, uzavírají sňatky z různých pohnutek a logicky se liší i následný obsah svazku. Za účelově uzavřený proto nelze označit každý sňatek cizince s občanem EU, který v očích správního orgánu nedosahuje kvality ideálního modelu manželského vztahu, nebo který manželé uzavřeli mj. i z důvodu řešení pobytové situace cizince (rozsudek ze dne 26. 9. 2018, č. j. 10 Azs 68/2018 - 39). Všechny skutečnosti týkající se sporného vztahu musí být posouzeny komplexně, a to včetně těch, jež svědčí ve prospěch cizince (srov. rozsudek č. j. 5 Azs 89/2015 - 30, a č. j. 7 Azs 326/2017 - 21, bod [28] a [29] a judikatura tam uvedená). Zároveň z judikatury vyplývá povinnost posuzovat účelovost uzavření manželství po celou dobu správního řízení, a to až do rozhodnutí odvolacího orgánu (rozsudek ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011 - 102).

[23] Na tato obecná východiska upozorňuje a dovolává se jich též stěžovatelka ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však neshledal, že by krajský soud či správní orgány v tomto směru pochybily a rozhodovaly v rozporu s vyslovenými právními názory Nejvyššího správního soudu.

[24] V souzené věci nelze odhlédnout od závažných skutečností, které ve svém souhrnu jasně ukazují na závěr, že skutečným a jediným účelem uzavření manželství bylo obejít cizineckého zákona a získání pobytového oprávnění.

[25] Nejvýraznějšími indiciemi v projednávané věci jsou následující skutečnosti, které plynou ze správního spisu a které akcentovaly jak správní orgány, tak krajský soud. Ačkoliv stěžovatelka přijela na krátkodobé vízum (44 dní), před odjezdem do České republiky ukončila svoji práci v rodné zemi a zároveň si s sebou přivezla některé dokumenty nutné k vyřízení manželství (např. rodný list). Potvrzení starosty městské části o trvalém pobytu a osobním stavu, které stěžovatelka předkládala na matrice, je pak datováno dne 4. 2. 2018, je tedy zřejmé, že jej stěžovatelka vyřizovala těsně před odjezdem do České republiky (5. 2. 2018). Pan S. pak požádal stěžovatelku o ruku 3 dny po jejím příjezdu dne 9. 2. 2018, ačkoliv se poprvé osobně viděli dne 6. 2. 2018 a nikdy předtím spolu nekomunikovali, pouze o sobě slyšeli od stěžovatelčiných příbuzných. Svatba

proběhla 16. 2. 2018. Manželé nemají společný komunikační jazyk, pan S. umí velmi málo anglicky, vietnamsky umí říct pouze „miluji tě“, stěžovatelka naopak neumí česky. Komunikaci jim dle jejich slov zajišťovali příbuzní, kteří umí vietnamsky i česky a překladač.

[26] Naopak z absence plánů na společného potomka správní orgán nedovožoval účelovost manželství. Krajský soud tuto okolnost zmínil jako jednu z indicií, že manželství stěžovatelky a pana S. ve skutečnosti nefunguje standardním způsobem, uvedl však též další důvody, pro které k tomuto závěru dospěl, nejednalo se tak o zásadní či jedinou okolnost, kterou by soud zdůrazňoval.

[27] Námitka, že správní orgány se zaměřily jen na okolnosti uzavření svatby a nezkoumaly následné fungování manželství, není důvodná. Z výsledků stěžovatelky a jejího manžela vyplývá, že správní orgány se dotazovaly i na společné soužití páru po svatbě a jejich každodenní život. Z odpovědí na tyto otázky vyplynulo, že manželé společně netráví čas, většinu volného času stěžovatelka tráví ve vedlejší bytě s matkou. Stěžovatelka s manželem spolu příliš nekomunikují. To vyplývá z celkového vyznění prováděných výsledků, i konkrétních odpovědí na otázky. Například:

Správní orgán: *Kde trávíte více času, u matky nebo v bytě s manželem?*

Stěžovatelka: *Přes den jsem u matky.*

Správní orgán: *A večer?*

Stěžovatelka: *Jsme oba u matky. Pak se baví manžel s D. Manžel má rád, když může trávit čas sám v bytě, a když je u matky, tak se baví většinou s D.*

Správní orgán: *Vám takový manželský život vyhovuje.*

Stěžovatelka: *Zatím ano. Manžel moc nemluví, to se mi hodí. Nemusím odpovídat.*

[28] Též pan S. vypověděl: „*My spolu fakt netrávíme hodně času, jen tak u jídla a než jdeme spát, takže se moc nebavíme.*“. Tyto okolnosti také vypovídají o účelovosti vztahu stěžovatelky a pana S.

[29] Skutečnost, zda stěžovatelka s manželem bydlí (spí ve stejné místnosti) či nikoliv, se v projednávané věci jeví jako relativně nepodstatná, bylo-li prokázáno, že většinu času stěžovatelka tráví v bytě své matky, ve kterém i vaří a má některé věci. Je třeba rozlišovat mezi manželstvím, vyznačujícím se intenzivními vazbami mezi partnery, a občasným setkáváním dvou spolubydlících, kteří o sobě mají jisté povědomí. Ani odpovědi, na kterých se manželé při výpovědích shodli, týkající se některých osobních otázek a každodenního života (např. zda má druhý tetování, zda mají doma koberec, či shoda na tom, jak proběhla oslava narozenin), tak nemohou zvrátit výše uvedené okolnosti, zejména pokud manželé zároveň neznají zásadní skutečnosti z života druhé osoby týkající se například finanční situace, trestní minulosti či vzdělání (jak také vyplynulo z provedených výsledků).

[30] Lze tedy uzavřít, že závěr správních orgánů a krajského soudu nebyl postaven pouze na několika drobných nesrovnalostech, jak tvrdí stěžovatelka, ale na komplexním řetězci nepřímých důkazů, který jako jediné rozumné vysvětlení jednání manželů nabízí právě to, že jeho základním cílem bylo získání trvalého pobytu stěžovatelky. Stěžovatelka naopak zásadní okolnosti, které správní orgán vedly k uvedenému závěru, nikterak

pokračování

věrohodně nevysvětlila (např. z jakého důvodu přijela do České republiky s dokumenty potřebnými pro uzavření manželství či proč uzavřela manželství 10 dní po svém příjezdu do ČR).

[31] Lze přisvědčit stěžovateli, že správní orgány a krajský soud nevzaly v úvahu její vysvětlení důvodů pro uzavření zdravotního pojištění do roku 2020, nejednalo se však o rozhodující okolnost či důkaz, na kterém by žalovaná založila své rozhodnutí. I s odhlédnutím od této okolnosti existuje dostatečné množství výše popsaných skutečností, které prokazují závěr o účelovosti manželství. Naopak stěžovatelčina argumentace sice vysvětluje důvod uzavření dlouhodobého pojištění, nikterak však nepřispívá k závěru, že se v jejím případě se o uzavření manželství za účelem získání pobytového oprávnění nejednalo.

[32] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se neseznámení stěžovatelky s podklady pro rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že v řízení před správním orgánem prvního stupně byly po výzvě stěžovatelce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a jejím vyjádření k nim, do spisu založeny další listiny – jedná se o o základní lustraci stěžovatelky v cizineckém informačním systému, a opis z jejího rejstříku trestů, které jsou však součástí spisu již z dřívějšího (založeny pod č. 1. 4 a 5), správní orgán tedy tyto dokumenty pouze aktualizoval (dle data vystavení), obsahově se ovšem neliší od starších listin.

[33] Dále bylo do spisu založeno podání obsahující zaslání poznatku správního orgánu prvního stupně o možném spáchání trestného činu napomáhání k neoprávněnému pobytu na Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, vyrozumění Krajského ředitelství policie Středočeského kraje o postoupení poznatku věcně a místně příslušnému orgánu a vyrozumění Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje o zahájení úkonů trestního řízení k objasnění všech rozhodných skutečností. V tomto případě se skutečně jedná o nové listiny, ovšem jak již uvedly jak žalovaná, tak krajský soud, z těchto listin správní orgány při svém rozhodování nikterak nevycházely. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že přes nesporný význam procesního práva účastníka řízení seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řádu, se nejedná o pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, pokud podklady s nimiž nebyl účastník řízení seznámen, nejsou rozhodné pro posuzovanou věc a způsobilé ovlivnit rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013 – 33). Taková situace nastala i v projednávané věci. Stěžovatelka ostatně netvrdí, že správní orgány z těchto doplněných podkladů vycházely, ani jakým způsobem měla být skutečně zkrácena na svých právech, ustala pouze na tvrzení, že se jedná o závažné pochybení.

[34] S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud rozhodl bez odkladu o kasační stížnosti, nerozhodoval již samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť ten s meritorním rozhodnutím ve věci ztratil význam.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Stěžovatelka se svými námitkami nespěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[36] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[37] Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku, vrátil žalobkyni zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, k rukám advokáta Mgr. Petra Václavka, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého soud vrátí z účtu soudu přeplatek, bylo-li zaplaceno více, než činila poplatková povinnost, a to dle § 10a téhož zákona ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu